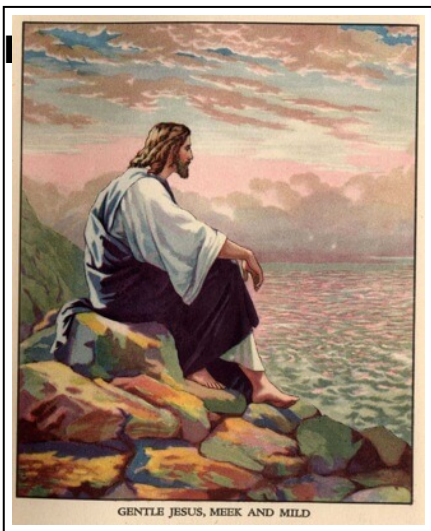

Frälst - vilseledd - återförd

[Spara som PDF](#)

Här får du ta del av ett personligt vittnesbörd från en man som blev frälst men som hamnade i trosrörelsen strax efter sin frälsning. Du får läsa om hur friden försvann och ersattet av hårdhet och fruktan. Men i slutändan hittade han ut, och återfann barnskapet och Guds frid.

När jag var omkring 5-6 års åldern, så visste jag att

Gud finns. Den evolutionslära som det pratades om på TV:n den trodde jag inte på, trots att jag bara var ett litet barn. Min familj var en vanlig svenssonfamilj. Min mamma var hemma och skötte om hemmet osv, min pappa var skogsmaskinförare, och så min bror som var tre år yngre än jag. När jag började första klass, då började helvetet. Jag vart mobbad och slagen, så jag började skolka, sprang hem helt enkelt. Hade inga kompisar. Så det hela slutade med att jag fick två val, gå en specialskola för barn som hade det svårt i skolan i Gävle, eller så fick jag skärpa till mig om jag skulle få stanna kvar i den vanliga skolan. Så jag valde det senare.

Så här efteråt så ser man hur snett och galet man resonerade bland lärare, kuratorer osv. Det är väl inte dom som blir mobbad och slagen som skall gå i en specialskola, utan dom som mobbar och ger sig på andra elever, eller hur? Så pga mycket frånvaro fick jag gå om första klass. Ska säga det att när jag började skolan så var jag duktig, men när mobbingen osv tog musten ur mig, så var det precis som om jag tappade allt. Så när jag började om första klass i en ny skola

på orten där jag bodde, så var det en liten rädd kille med dåligt själv förtroende. Jag fick alltid skolkamrater också som var lite som mig, äventyrliga, hittade på ofog, skolkade osv. Så det här följde ju mig ändå upp till gymnasienivå. Tror jag hade 1,9 i medelbetyg när jag gick ur gymnasiet.

Nu ska jag säga det, att jag har utelämnat många detaljer och händelser som jag har varit med om sedan jag var barn och upp till 9:an. Så mitt liv som barn och ungdom har varit mycket jobbig, det ska jag säga. Så när jag hade gått ut gymnasiet och skulle söka ett jobb inom byggnad, var jag trött, mycket trött. Hade liksom ingen levnadslust längre, utan jag gick mycket och funderade på självmord, så less var jag.

Så en eftermiddag, när jag fortfarande bodde hemma hos mor och far, så beslutade jag mig för att ta med mig en burk med piller i och gå en sväng till Ljusnan. Fast egentligen så var jag nog ganska rädd för att avsluta mitt liv, jag visste ju inte hur det skulle vara efter döden. Så istället för att stoppa i mig "hela burken" där jag stod vid Ljusnans strand, så vände jag mitt ansikte upp mot himlen, så jag såg både blå himmel och ljusa moln och ropade till Gud, att nu måste du hjälpa mig, jag orkar inte längre. Sen gick jag hem igen till hemmet och mådde skit på ren svenska.

Jesus kommer in i mitt liv 1988

Ett halvår senare eller så, kommer inte riktigt ihåg, så fick jag jobb på en liten byggfirma. Det gick inget vidare för mig, för jag hade skolkat mycket på gymnasiet plus att jag hade ett självförtroende som var nere i skoskaften, minst sagt. Där på firman så jobbade det en målare också. Det visade sig att han var pastor i en liten församling på kvällar och helger. Han började vittna för mig om Jesus och Gud, sen började han dra i mig. Han ville att jag skulle komma på ett kvällsmöte, så efter några månaders tjat så gav jag med mig och åkte på ett kvällsmöte då. Där var ungdomar som sjöng lovsånger om Jesus, någon vittnade om Jesus. I slutet av mötet så hade dom inbjudan till att komma fram för förbön, för den som ville bli frälst. Och under tiden som dom frågade flera gånger så var det något som pockade och drog i mig, gå fram... men jag tordes inte. Men en tjej som hade följt med mig, hon räckte upp handen som tecken på att hon ville, så då gjorde jag det också. Vi gick fram gemensamt och en kvinna där bad frälsningsbönen med oss.

Det första året som kristen så hade jag det bra, jag mådde bra, hade frid inombords på ett sätt som inte något alls som finns i denna värld kan ge och glädja ens hjärta. Det vara bara Guds kärlek som gav mig så mycket glädje i mitt

hjärta och frid, ja till och med frid när jag skulle sova på kvällarna.

Trosförkunnelsen dyker upp

Efter något år så började min pastor att komma med undervisning ifrån Uppsala, från församlingen Livets Ord och deras pastor Ulf Ekman. Det var något helt nytt för mig. Jag lyssnade mycket på dom där kassetterna. Jag fick lära utav min pastor att man kunde be i stark tro och att man kunde tala tro till andliga situationer. Gud skulle då pga min tro ge mig bönesvar vad det än var. Man skulle näpsa fienden, som var satan och hans demoner, och OJ vad jag bad i stark tro och näpste fiender i form utav demoner. Och jag måste säga det, att det faktiskt var en häftig undervisning, jag gillade den då.

Men det underliga var att jag aldrig fick dom där s.k. bönesvaren, hur jag än bad och stod på ordet i TRO. Däremot så tycker jag personligen - och det är också något som jag har sett så här i efterhand många år efter - att Gud har "alltid" besvarat mina böner när det gäller dom viktigaste behoven i mitt liv. Jo, fast visst har jag fått bönesvar också på lite andra saker som jag har bett om, men inte har jag blivit rik inte, ingen fin dyr bil, inget fint hus på landet osv. Men Gud har fyllt mina behov i alla fall, så mycket vet jag med 100% säkerhet.

Vad jag tycker och har upplevt, är väl det att när jag började ta emot den här trosundervisningen, så kommer jag ihåg att jag miste den frid som jag berättade om lite tidigare, den försvann. Gud försvann inte, men friden gjorde det. Jag började må dåligt igen, var lättstressad, och min familj började ta avstånd ifrån mig. Och jag trodde ju förstas att det berodde på att min familj var ofrälst och jag frälst, så det var som att ljus krockar med mörker. Men det var inte där problemet satt, utan det var mitt beteende som gjorde att dom tyckte att det var jobbigt. Jag bad i "krigstungor", högt så dom hörde det. En gång så hade jag och mamma en dispyt om något, och det slutade med att jag "näpste henne" i Jesu namn, vilket inte alls var berättigat. Hon mådde istället jättedåligt av allt detta. Min mamma har bara för några månader sedan berättat för mig att hon är uppvuxen med baptister, fast hon är inte troende själv (vilket jag tycker är ledsamt). Men hon berättade att det hon upplevde med mig och denna troslära, det har hon aldrig sett hos dom baptister som hon kände när hon var barn, inget sådant här alls. Mammans farfar var baptist liksom hans fru. Dom dog när jag var bara 4-5 år gammal. Fast jag kommer ihåg hans begravning än.

Min pastor som jag hade i den där lilla församlingen, han gav mig en utskällning en gång när jag hade struntat i att gå till ett möte. Jag hade tagit bilen istället och åkt ut i skogen för att få vara ensam. Jag ville vara själv med Gud bara, men jag

åkte tillbaks precis när mötet var slut och där fick jag en utskällning av honom som hette duga. Samtidigt så var där en ny kvinna som jag aldrig hade träffat på tidigare. Hon hade levt som kristen tidigare, men kommit bort från tron. Men henne fick jag ändå kontakt med via församlingsgemenskapen. Ja, det hela slutade med att jag hamnade i säng med henne, bara för att det var "viktigare" att gå på möte än att göra något roligare och nyttigare som att vara ensam med Gud ett tag.

Måste få säga det att som ofrälst så var jag begiven på kvinnor, men jag tror att det är ganska så normalt. Som nyfrälst så tror jag att det är viktigt att Herren får ta tid med en, att hans Ande får arbeta på ens svagare sidor innan man är redo för vissa sociala relationer. Själavård skall bedrivas på ett sådant sätt att andra församlingsmedlemmar inte riskerar att hamna i problem helt enkelt.

En sak som var jättejobbig, var att dom s.k. trosmänniskor som jag kom i kontakt med, hade en förmåga att prata och tycka att dom övriga församlingarna var "religiösa" och "mossiga" som man uttryckte sig. Eller som jag fick höra någon gång: "du ska inte gå på sådana där möten, det är för religiöst. Du ska gå på möten där det är mycket lovsång, där man ber i tungor mycket, så du kommer loss ordentligt som kristen, så att du kommer loss ordentligt."

Just sådana där hälsningar har sårat mig, därför att jag har känt att jag inte duger som jag är i dagsläget. Men så har jag tänkt så här i efterhand: Duger inte jag? Jag vart ju frälst, Jesus tog hand om mig, han räddade ju mitt liv, jag upplevde hans underbara frid, han gav mig lugn och ro, han tog bort min självmordslängtan, han tog bort mitt onyttiga leverne, han gav mig t.o.m. ett evigt liv! Jag t.o.m. med tog min bil och sökte upp människor som var i ett sämre läge än vad jag hade varit i. Jag vittnade för dom om Jesus, jag bad för dom, jag gjorde precis som det står i Bibeln att vi skall göra: "Vad du har fått för intet, skall du ge för intet". Men detta dög tydligen inte...

Allt bråk och tjafs som det var i början på 1990 när trosförkunnelsen hade fått sitt intåg även i dom trakterna som jag bodde i, det fick mig att dra mig undan, jag orkade inte med alla krav. Jag minns att jag följde med det här pastorsparet på ett möte i en större församling en gång. Där hade nästan alla fina kläder. Man skulle dansa, hoppa och klappa i händerna. Jag kom i vanliga jeans och en vanlig tröja, och jag gillade inte alls att hoppa och dansa. Jag var van att vara stilla inför Herren, få känna hans Helige Ande omsluta mig, så jag fick vila i honom.

Flytten från min hembygd och inträde i en trosförsamling

1991 eller -92 så flyttade jag ifrån min hembygd, för alla troskristna som jag kände hade flyttat därifrån. Pastorn och hans familj hade flyttat till en större stad söderöver och många ungdomar som var med i församlingen gjorde slag i saken och följde med, så jag vart ensam. Det var ett litet samhälle som jag bodde i, så det var inget konstigt i sig att det vart så här. Jag flyttade också sist av alla, men inte till den staden som dom andra hade flyttat till, utan jag höll mig inom Hälsingland. Jag älskar Hälsingland, tycker det är en vacker natur här uppe, blånande berg, skogar och dalar. Så jag flyttade bara ca 5 mil söderöver och gick med i en nystartad trosförsamling. Det var likadant där, lovsång, starka möten med mycket betoning på "tungotalskrigande". Man skulle be mycket! Det var nyckeln till seger, sa en pastor som predikade en "smord" troslära.

Innan jag gick med i församlingen, så var jag endast deltagare på mötena i ungefär ett halvår, för man berättade för mig att det var "höga trösklar" in i gemenskapen. När det gällde att komma ur så var det "låga trösklar". Man var tvungen att veta vad man gav sig in i helt enkelt, för "Gud vill ha helhjärtade medlemmar". Så efter det där halvåret så vart jag medlem, och det kändes väl bra, fast jag hade tappat kontakten med min familj nästan helt och hållet. Jag träffade dom nästan bara när jag fyllde år samt när det var julhelg, och en och annan vanlig helg, fast dom blev få må jag säga. Jag tyckte att det var jobbigt att vara medlem i den här trosförsamlingen, för man skulle vara med varandra som medlemmar så mycket. Man fick nästan aldrig tid för sig själv och fritidslivet var också lite inkräktande, beroende på församlingsledningen och i vissa församlingsmedlemmars ögon. Jag brukade gå på gym 3-4 ggr i veckan. Jag byggde muskler på den tiden och hade också ett gott träningsresultat. Men jag fick höra att det inte var bra att träna så där mycket, det var oandligt. Men jag tränade vidare ändå (har alltid varit envis).

Det vart för mycket för ledningen när dom fick reda på att jag hade gått iväg en söndag för att träna två timmar istället för att gå på söndagsgudstjänst. Där började jag bli less på den här trosförsamlingen. Och före det här så hade en församlingsmedlem klagat på att jag hade haft jeans på en gudstjänst istället för att ha kostymbyxor på mig. Den saken gjorde mig ledsen faktiskt. Jag gick inte heller på alla småsamlingar som vi församlingsmedlemmar brukade ha, t.ex. fredagskvällar så kunde vi samlas hemma hos någon och ha lite fika, be tillsammans, eller ha en liten mansträff. Men jag brukade ofta vilja vara ensam hemma och bara umgås med Herren, få be där jag satt ensam, läsa i Bibeln, osv. Jag tyckte det var avkopplande helt enkelt istället för att åka hit eller dit och hitta på en massa saker. Då fick jag höra av min pastor att jag hade "isoleringens ande" i mitt liv. Jag mådde dåligt av detta, för jag hade även fått höra att jag

hade ouppklarade saker i mitt liv som gjorde att jag beteende mig så här. Så jag stannade hemma, gick på gym istället för på möten. Nu var det inte så många gånger det skedde, men ändå. Ändå ställde jag upp på så mycket i församlingen, men det skulle tydligen vara 100%, så upplevde jag det.

En gång när jag hade jag en hemsk migrän skulle vi samtidigt ha en ungdomssamling hemma hos någon. Vi skulle mest umgås för det var ju bra att ha gemenskap med andra. Men jag stannade hemma, orkade inte alls, låg hemma och var spyfärdig. Sådan huvudvärk hade jag. Hörde senare att dom vart sura på mig bara för att jag inte hade varit med.

En gång så skulle vi ungdomar på en tredagars kanotutflykt, men före dom här dagarna så hade jag migrän, inte på värsta sättet, men ändå. Så jag sa det till min pastor att jag önskade stanna hemma. Men det tyckte han var en dålig idé, det var inte bra att vara utan gemenskapen. Jag hade redan dåligt samvete för att jag hade varit hemma så mycket ändå, så jag följde med efter lite övertalning av denne pastor. Ja, det resulterade ju i att jag satt i kanoteländet i tre dagar med konstant huvudvärk.

Det här är något av mina egna erfarenheter av en trosförsamling, och jag skriver inte det här för att smutskasta personer eller församlingar. Men jag undrar om en kristen församling skall fungera så här egentligen. För jag måste få säga det, att den första kärleken som jag upplevde och hade också från Herren, med den underbara frid som han gav mig, den vila jag hade i honom, den längtan jag hade att få ge ut hans ord och få visa på andra ofrälsta att han verkligen finns och älskar oss, precis som vi är, där vi är - den var som bortblåst! Jag tyckte själv att jag hade blivit hård och nitisk, både mot mig själv och mot min ofrälsta omgivning. Jag kommer ihåg ett tillfälle när jag hade varit med i några år i den här trosförsamlingen, så när jag gav mycket tid för bibelläsning och bön, så fick jag en sådan längtan efter att få ge ut Ordet till dom som behöver det, få vittna för dom, så jag gjorde det. Då var det lite äldre människor som klagade till pastorn och sa: "dom får göra det här, men vi gör inget". Då hade dom fått det här svaret av pastorn: "ja det är väl hans tid nu då". Jag kommer ihåg att jag tänkte så här, jamen är det inte alltid tid för att vittna då? Bara det var en konstig företeelse tyckte jag.

Mitt kristna liv var ljuvligare tillsammans med Herren när jag var ensam uppe i den där lilla bygden som jag flyttade ifrån, därför att jag levde ut mitt kristna liv då, och inte som under den tid som jag var med i den här trosförsamlingen. Där skulle man bara lyssna på undervisning ifrån pastorn och tillresande predikanter, lära sig att be och vänta på att Gud skulle komma med sitt tilltal inför "den

kommande stora väckelse" som vi skulle förbereda oss för.

Vi vart ju tillsagda av den här trospastorn att om vi tyckte det var segt att läsa bibeln, så var det bra om vi kunde läsa en bok istället. Och det fanns mycket böcker att läsa! Samtliga böcker kom så klart från trosrörelsens kända stora förkunnare, dom flesta i alla fall. Så jag köpte böcker - många böcker!

Vägen ur

Jag minns att jag köpte en bok som Benny Hinn hade skrivit, det är en känd stor förkunnare i USA, känd för sin karismatiska och "smorda förkunnelse" och starka under och tecken som han har gjort och gör. Han hade en bok som hette "God morgon Helige Ande". Jag tyckte det var en helt suveränbok. Jag upplevde att det kom en slags "smörjelse" över en genom att bara öppna boken och läsa den. I den boken så berättade han också om det här med att smäda den Helige Anden, dvs att synda sig till döds. Så jag läste med någon sorts skräckblandad förtjusning, för jag var intresserad av Guds andliga lagar. Samtidigt såg jag allvaret i dom också, och att det faktiskt finns folk som går evigt förlorade och att det kan vara bra att veta hur saker och ting fungerar.

Tiden innan jag gick ur den här trosförsamlingen, så hade jag en svacka i mitt kristna liv, jag mådde inget vidare helt enkelt. Så en dag så bad jag Gud fara och flyga bara, för jag var både less och ledsen på honom, mitt misslyckade kristna liv, jag var ensam mycket, kände mig inte uppskattad för den jag var, jag längtade efter en fru, men hade fått höra av pastorn att jag var inte redo för en fru, trots att jag började närma mig 30, jag längtade efter ett eget hem, jag var isolerad i den stad jag bodde i, hade inte råd att ha bil, osv. Ja, det va mycket som inte var bra helt enkelt. När jag bad Gud att fara och flyga så hamnade jag i det läget att jag "trodde" att jag då hade smädat hans Helige Ande (vilket jag idag vet att jag inte har gjort), men jag vart grundlurad av Benny Hinn helt enkelt. Jag sökte desperat hjälp för detta, men tyckte att jag inte fick någon hjälp, det vart bara värre.

Så jag gick ur församlingen, träffade några andra kristna som inte var bundna till någon församling. Men trots det så trodde jag fortfarande att det var "kört" för mig. Så träffade jag min blivande och där gick det snabbt må jag säga. På ett halvår så var vi gifta. Fast jag skulle nog aldrig ha gift mig där, utan väntat på att saker och ting hade fått tid på sig att ordna upp sig, vilket det också gjorde fast det tog bra många år. Jag miste mitt äktenskap, för jag mådde så oerhört dåligt med den tron att jag hade hädat mot den Helige Ande. Min fru orkade inte med

det. Hon hade ingen erfarenhet av sådant här, och det kan man heller begära.

Idag

Idag vet jag att jag är frälst, jag har återvänt till dom enkla kristna grunderna, ja, jag har till och med frid inombords igen, inte jämt, men den finns där, särskilt när jag stillar mig inför Jesus och bara låter hans nåd få röra vid mig. Jag får vara den jag är, med mina dåliga sidor och mina bra sidor. Idag så har jag enbart Bibeln som mitt rättesnöre, jag vill inte ha något annat. Och det jag inte förstår mig på i Bibeln, det lämnar jag därhän.

/Rayan